



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 253/2015-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. júna 2015 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Rapid life životná poisťovňa, a. s., Garbiarska 2, Košice, zastúpenej JUDr. Gabrielom Gulbišom, Boženy Němcovej 22, Košice, vo veci namietaného porušenia čl. 2 ods. 2, čl. 144 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na vyjadrenie k vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkami Okresného súdu Prešov sp. zn. 28 C/32/2013 z 3. júla 2013 (Rvp 6479/2015), sp. zn. 11 C/424/2012 z 27. novembra 2013 (Rvp 6771/2015), sp. zn. 16 C/110/2013 zo 17. septembra 2013 (Rvp 6772/2015) a sp. zn. 11 C/123/2013 z 20. novembra 2013 (Rvp 6773/2015), postupom a rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 3 C/270/2012 z 5. júna 2013 (Rvp 6774/2015), postupom a rozsudkami Krajského súdu v Prešove sp. zn. 16 Co/191/2013 z 28. októbra 2013 (Rvp 6479/2015), sp. zn. 14 Co/22/2014 zo 7. mája 2014 (Rvp 6771/2015), sp. zn. 7 Co/7/2014 z 28. apríla 2014 (Rvp 6772/2015), sp. zn. 8 Co/44/2014 z 24. marca 2014 (Rvp 6773/2015) a sp. zn. 7 Co/187/2013 z 31. marca 2014 (Rvp 6774/2015) a postupom a uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo/102/2014 z 5. februára 2015

(Rvp 6479/2015), sp. zn. 3 Cdo/332/2014 z 5. februára 2015 (Rvp 6771/2015), sp. zn. 3 Cdo/368/2014 z 5. februára 2015 (Rvp 6772/2015), sp. zn. 3 Cdo/260/2014 z 5. februára 2015 (Rvp 6773/2015) a sp. zn. 3 Cdo/474/2014 z 5. februára 2015 (Rvp 6774/2015) takto

rozhodol:

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti Rapid life životná poisťovňa, a. s., vedené pod sp. zn. Rvp 6479/2015, Rvp 6771/2015, Rvp 6772/2015, Rvp 6773/2015 a sp. zn. Rvp 6774/2015 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. III. ÚS 253/2015.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti Rapid life životná poisťovňa, a. s., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 6. mája 2015 a 11. mája 2015 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti Rapid life životná poisťovňa, a. s., Garbiarska 2, Košice (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie čl. 2 ods. 2, čl. 144 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na vyjadrenie k vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) označeným postupom a uzneseniami Okresného súdu Prešov, Okresného súdu Vranov nad Topľou, Krajského

súdu v Prešove a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „okresné súdy“, „krajský súd“, „najvyšší súd“, „napadnutý postup“ a „napadnuté rozhodnutia“).

Zo sťažnosti a z pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľka je právnickou osobou podnikajúcou v oblasti poisťovníctva. Na základe poisťnej zmluvy uzavretej medzi sťažovateľkou a fyzickými osobami – poisťníkmi sa títo zaviazali platiť dohodnuté poistné. Keďže poisťníci v rozpore s poisťnou zmluvou dohodnuté poistné za riadne sťažovateľkou poskytnuté služby nezaplatili, sťažovateľka sa „*v súlade s individuálne uzavretými rozhodcovskými doložkami*“ obrátila na Arbitrážny súd Košice (ďalej len „arbitrážny súd“), ktorý rozhodcovskými rozsudkami zaviazal poisťníkov na zaplatenie dlžného poistného a trov rozhodcovského konania.

Po doručení rozhodcovských rozsudkov podali poisťníci (žalobcovia) okresným súdom žaloby, ktorými sa podľa relevantných ustanovení § 40 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní účinného do 31. decembra 2014 (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“) domáhali zrušenia rozhodcovských rozsudkov z dôvodu, že rozhodcovské doložky neboli individuálne dojednané, pretože poisťníci nemohli ovplyvniť ich obsah, a preto rozhodcovské doložky treba považovať za neplatné, obsahujúce neprijateľné zmluvné podmienky v zmysle § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka. Poisťníci v žalobách vzniesli aj námietku premlčania sťažovateľkou uplatnených nárokov, námietku absolútnej neplatnosti rozhodcovských doložiek pre rozpor s dobrými mravmi, resp. námietku nedostatku právomoci arbitrážneho súdu.

Okresné súdy napadnutými rozhodnutiami rozhodcovské rozsudky arbitrážneho súdu zrušili, čo po podaní odvolaní sťažovateľkou krajský súd napadnutými rozhodnutiami potvrdil. Dovolania sťažovateľky najvyšší súd napadnutými rozhodnutiami odmietol po tom, ako dospel k záveru, že ich prípustnosť nemožno vyvodiť z ustanovení § 237 ani § 239 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“).

Sťažovateľka v sťažnostiach zhodne namieta, že ten-ktorý okresný súd pre svoje závery zjavne nedisponoval žiadnymi skutkovými zisteniami, ktoré by pochádzali z vykonaných dôkazov, a to napriek tomu, že v odôvodnení rozhodnutia v rozpore so skutočnosťami vyplývajúcimi zo zápisnice z pojednávania tvrdí, že „*vykonal dokazovanie zaujatím stanoviska právneho zástupcu odporcu, obsahom spisu Arbitrážneho súdu Košice..., poistnou zmluvou, všeobecnými poistnými podmienkami, ako aj ďalším spisovým materiálom*“, a že jeho závery boli „*prejavom arbitrárnosti a svojvoľnosti súdu*“.

Krajskému súdu sťažovateľka vytýka, že „*pokračoval v arogantnom ignorovaní všetkých relevantných procesných noriem daných O. s. p. vychádzajúcich zo základných práv o súdnej ochrane*“, pretože „*plynule, bez odbornej hanby, nadviazal na nevykonané dokazovanie v prvom stupni a bez akejkoľvek vnútornej výhrady svedomia dokonca vyhodnocoval listinné dôkazy obsiahnuté... v spise. Ani v najmenšom tomto obskúrnemu súdu nevalilo, že vyhodnocoval aj okresným súdom opomenuté dôkazy, a to bez toho, aby krajský súd sám vykonal relevantným spôsobom dokazovanie a umožnil tak sťažovateľovi sa ku vykonanému (aspoň dodatočne) dokazovaniu ústavne konformným spôsobom... vyjadriť*“. Sťažovateľka zastáva názor, že krajský súd ju bezdôvodne obvinil z klamlivej obchodnej praktiky a že poisťníkom ako spotrebiteľom poskytol zvýšenú súdnu ochranu, pričom takýto postup je v rozpore nielen s relevantnými právnymi normami vnútroštátneho právneho poriadku, ale aj judikatúrou ústavného súdu (III. ÚS 162/2011, IV. ÚS 394/2012, II. ÚS 499/2012) a Súdneho dvora Európskej únie (C-40/08, C-472/11, C-342/13), ktorého výklad Smernice Rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách je záväzný pre všetkých sudcov členských štátov Európskej únie. Na základe uvedených skutočností považuje sťažovateľka napadnuté rozhodnutia krajského súdu za „*nepreskúmateľné, s výraznými znakmi arbitrárnosti a svojvôle pri aplikovaní právnych noriem na nezistený skutkový stav*“.

Aj napadnuté rozhodnutia najvyššieho súdu sú podľa názoru sťažovateľky nepreskúmateľné, arbitrárne a majúce za následok odmietnutie jej spravodlivosti, pretože „*NSSR sa konkrétne nevyjadril ani ku otázke odňatia možnosti konať pred súdom, ani ku odňatiu práva na spravodlivé prejednanie veci, preukázané sťažovateľom tým, že súdy*

nevykonali dokazovanie, skutkové zistenia vyvodili svojimi úvahami a nie z vykonaných dôkazov, pretože... ústavne súladné dokazovanie vôbec nerealizovali“.

Vychádzajúc z uvedených skutočností sťažovateľka v petite žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že napadnutým postupom a napadnutými rozhodnutiami okresných súdov, krajského súdu a najvyššieho súdu došlo k porušeniu čl. 2 ods. 2, čl. 144 a čl. 152 ústavy, ako aj jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby uvedené rozhodnutia všeobecných súdov zrušil a veci vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a aby sťažovateľke priznal náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa § 112 ods. 1 OSP môže súd v záujme hospodárnosti konania spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 6479/2015, Rvp 6771/2015, Rvp 6772/2015, Rvp 6773/2015 a sp. zn. Rvp 6774/2015 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a všeobecných súdov rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

K námietke porušenia základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom a napadnutými rozhodnutiami okresných súdov

Pri prerokovaní tejto časti sťažnosti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity vyplývajúceho z čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorý limituje hranice právomoci ústavného

súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak takúto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy.

Vzhľadom na to, že na preskúmanie postupu a rozhodnutí okresných súdov bol v prvom rade povolaný krajský (druhostupňový) súd, ktorého právomoc predchádza právomoci ústavného súdu bezprostredne preskúmavať rozhodnutie súdu prvého stupňa v tejto veci, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (podobne IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07, III. ÚS 208/08, III. ÚS 72/09 a iné).

K námietke porušenia základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom a napadnutými rozhodnutiami krajského súdu

Vo vzťahu k splneniu procesných podmienok prípustnosti sťažnosti smerujúcej proti uvedenému postupu a uzneseniu krajského súdu vychádzal ústavný súd v zmysle rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika (sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54) z právoplatnosti sťažnosťou napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľky ako procesne neprípustné, a preto dvojmesačnú lehotu na podanie sťažnosti podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde považoval v tomto prípade za zachovanú.

Predmetom prieskumu zo strany ústavného súdu bola vo vzťahu k tejto časti sťažnosti námietka sťažovateľky o nesprávnych skutkových a právnych záveroch krajského súdu učených v rozpore s relevantnými právnymi normami vnútroštátneho právneho poriadku, ako aj judikatúrou ústavného súdu a Súdneho dvora Európskej únie, v dôsledku ktorých považuje jeho rozhodnutia nepreskúmateľné a arbitrárne.

Bez toho, aby ústavný súd citoval z pomerne obširneho odôvodnenia rozhodnutí krajského súdu, konštatuje, že krajský súd sa v rámci odvolacieho prieskumu stotožnil s právnymi názormi formulovanými v rozhodnutiach prvostupňových súdov, ktorými tieto podľa relevantných ustanovení § 40 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní zrušili rozhodcovské rozsudky arbitrážneho súdu. Ústavný súd na rozdiel od sťažovateľky nepovažuje napadnuté rozhodnutia krajského súdu za nepreskúmateľné a svojvoľné, keďže z nich vyplýva dostatok právne relevantných argumentov odôvodňujúcich ním prijaté rozhodnutie.

Preskúmaním napadnutých rozhodnutí krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval ústavne súladným spôsobom, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Krajský súd primerane rozumným a v okolnostiach veci postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľkou vznesené tvrdenia, na prerokovaný prípad aplikoval relevantné hmotnoprávne a procesnoprávne ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov a svoje rozhodnutie o potvrdení prvostupňového rozhodnutia presvedčivo a náležite odôvodnil. Možno teda uzavrieť, že krajský súd zodpovedal všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorej sa sťažovateľka svojím návrhom domáhala.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným (obdobne I. ÚS 313/2010, II. ÚS 134/09, III. ÚS 127/2012).

Keďže ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi napadnutým postupom a napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a namietaným porušením základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny

a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec uvedeného ústavný súd poukazuje aj na skutočnosť, že vo viacerých svojich rozhodnutiach (napr. sp. zn. I. ÚS 359/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. III. ÚS 433/2013 z 10. septembra 2013, sp. zn. III. ÚS 455/2013 z 26. septembra 2013, sp. zn. I. ÚS 14/2014 z 22. januára 2014, sp. zn. I. ÚS 41/2014 z 29. januára 2014, sp. zn. I. ÚS 414/2014 z 13. augusta 2014, sp. zn. II. ÚS 389/2014 z 23. júla 2014, sp. zn. II. ÚS 812/2014 z 25. novembra 2014, sp. zn. II. ÚS 816/2014 z 26. novembra 2014, sp. zn. III. ÚS 445/2014 z 24. júla 2014, sp. zn. III. ÚS 702/2014 z 9. decembra 2014 a iných) podrobne reagoval na obsahovo identické námietky sťažovateľky a analyzoval dôvody zjavnej neopodstatnenosti jej sťažností podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými napádala porušenie identických práv v exekučných konaniach, v ktorých všeobecné súdy dospeli k rovnakým právnym záverom o neplatnosti rozhodcovských rozsudkov (ako exekučných titulov) z dôvodu, že rozhodcovské doložky si povinní, t. j. spotrebitelia, individuálne nevyjednali. V okolnostiach posudzovaného prípadu ústavný súd na tieto rozhodnutia odkazuje, pretože je evidentné, že sťažovateľka sa vo svojich sťažnostiach opakovane dovoľáva aplikácie nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 499/2012 z 10. júla 2013, ktorý predstavoval „odklon“ z inak konštantnej rozhodovacej činnosti ústavného súdu, čo viedlo k zjednoteniu právnych názorov senátov ústavného súdu uznesením sp. zn. PLz. ÚS 1/2014 zo 7. mája 2014.

K námietke porušenia základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom a napadnutými rozhodnutiami najvyššieho súdu

Z rovnakých dôvodov, ako v prípade odvolacieho súdu, ústavný súd odmietol aj sťažnosť v časti, ktorou sťažovateľka namieta porušenie označených práv najvyšším súdom,

ktorý napadnutými rozhodnutiami odmietol dovolania sťažovateľky, pretože dospel k záveru, že ich prípustnosť nemožno vyvodíť z ustanovení § 237 ani § 239 OSP.

Uvedené rozhodnutia najvyššieho súdu považuje sťažovateľka za arbitrárne a nepreskúmateľné, pričom najvyššiemu súdu vytyka najmä to, že nenapravil pochybenia súdov nižších stupňov, o ktorých existencii je presvedčená.

Aj preskúmaním označených rozhodnutí najvyššieho súdu ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd sa v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku dôsledne zaoberal námietkami sťažovateľky, ktoré uplatnila už v odvolacom konaní, pričom tieto opätovne predniesla ako dôvody dovolania. Dotkol sa v podstate všetkých relevantných namietaných okolností, avšak nezistil nič, čo by odôvodňovalo potrebu jeho zásahu v uvedenej veci. Najvyšší súd uviedol, ktorými zákonnými ustanoveniami príslušného procesnoprávneho predpisu sa pri posudzovaní vecí sťažovateľky riadil a ako ich aplikoval. Jasne a zrozumiteľne ozrejmil, prečo považoval dovolanie sťažovateľky za také, ktorého prípustnosť nemožno vyvodíť z § 239 ods. 1 a 2 OSP. Najvyšší súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu preskúmal aj z hľadiska prípadných nedostatkov predpokladaných ustanovením § 237 OSP, avšak s negatívnym výsledkom. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že v rozhodnutí najvyššieho súdu nezistil svojvoľu, arbitrárnosť ani jeho neodôvodnenosť.

Vo vzťahu k námietkam sťažovateľky ústavný súd pripomína, že všeobecný súd musí vykladať a používať ustanovenia na vec sa vzťahujúcich zákonných predpisov v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno toto ani iné základné práva obmedziť spôsobom zasahujúcim do ich podstaty a zmyslu. Z tohto hľadiska musí všeobecný súd pri výklade a aplikácii príslušných právnych predpisov prihliadať na spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov konania (obdobne napr. III. ÚS 271/05, III. ÚS 78/07, III. ÚS 212/2011). Princíp spravodlivosti a požiadavka materiálnej ochrany

práv sú totiž podstatnými a neopomenuteľnými atribútmi právnej ochrany (predovšetkým súdnej) v rámci koncepcie materiálneho právneho štátu.

Vychádzajúc zo všetkých uvedených skutočností ústavný súd považuje napadnutý postup najvyššieho súdu, ako aj jeho uznesenia o odmietnutí dovolaní sťažovateľky z ústavného hľadiska za udržateľný, a keďže medzi nimi a námietkou porušenia základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nezistil žiadnu príčinnú súvislosť, sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže námietku porušenia čl. 2 ods. 2, čl. 144 a čl. 152 ods. 4 ústavy okresnými súdmi, krajským súdom a najvyšším súdom sťažovateľka osobitne neodôvodnila, pričom tieto ustanovenia ani neobsahujú žiadne právo, ochrany ktorého by sa sťažovateľka mohla sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy domáhať, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2015